

Sygn. akt I C 339/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skowron

Protokolant: Ewelina Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013 r.

w Z.

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 339/13

UZASADNIENIE

Powód, R. P., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Powiatu (...) kwoty 425 zł wraz z ustawowymi odsetkami (od dnia 27 listopada 2012 r. do dnia zapłaty) i kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania wyjaśnił, że za wydaną mu w grudniu 2005 r. kartę pojazdu - sprowadzonego przez niego z obszaru Unii Europejskiej - uiścił opłatę w kwocie 500 zł. Podniósł, że przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, na podstawie którego została ona od niego pobrana, był sprzeczny z prawem wspólnotowym. Wskazał, że opłata za wydanie karty pojazdu powinna była wynosić 75 zł (w takiej bowiem wysokości została określona w kolejnym rozporządzeniu regulującym tę materię [Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu] i tyle też wynosiła opłata za wydanie wtórnika karty zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu). Zazaczył, że opłata w części przenoszącej 75 zł była świadczeniem nienależnym. Podał, że pozwany – pomimo skierowanego do niego wezwania do zapłaty – nie wypłacił mu dochodzonej kwoty.

Pozwany Powiat (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Zarzucił, że zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Dodatkowo podniósł, że powód nie udowodnił, że uiścił opłatę za wydanie karty pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 5 grudnia 2005 r. Starosta (...) dokonał – na wniosek R. P. - czasowej rejestracji samochodu V. (...), nr rej. (...); wnioskodawcy – razem z decyzją – nie została wydana karta pojazdu. W dniu 19 listopada 2012 r. R. P. wezwał Powiat (...) do zwrotu, w terminie 7 dni, kwoty 425 zł, stanowiącej nienależną część opłaty za wydanie karty pojazdu.

(dowód:

- decyzja Starosty (...) z dnia 5 grudnia 2005 r. [k 7];
- wezwanie do zapłaty z dnia 12 listopada 2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru [k 8-9])

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził swoich roszczeń w oparciu o przepisy o nienależnym świadczeniu (art. 410 k.c.); tym samym w sprawie dopuszczalna była droga sądowa (por. uchwałę SN z dnia 16 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 35/07 i uchwałę SN z dnia 6 czerwca 2012 r., III CZP 24/12).

W sprawie na powodzie spoczywał przede wszystkim obowiązek wykazania, że w ogóle uiścił na rzecz pozwanego opłatę w kwocie 500 zł za wydanie karty pojazdu (art. 6 k.c.).

Kartę pojazdu dla pojazdu samochodowego – o ile nie jest to nowy samochód wprowadzony do obrotu handlowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez jego producenta lub importera - wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania (siedzibę) właściciela auta, przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 77 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 73 ust. 1 tej ustawy).

Z rejestracją (właściwą) nie można utożsamiać czasowej rejestracji pojazdu (por. postanowienie NSA w Warszawie z dnia 22 lutego 2012 r., I OW 193/11). Karta pojazdu co do zasady wydawana jest przy definitywnej rejestracji samochodu (pierwszej na terytorium Polski); powód nie otrzymał karty pojazdu w związku z czasową rejestracją pojazdu (w decyzji z dnia 5 grudnia 2005 r. nie została ona wymieniona jako dokument przekazany właścicielowi samochodu).

Stosownie do art. 74 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, czasowej rejestracji pojazdu - na wniosek jego właściciela - dokonuje się w celu umożliwienia: a) wywozu pojazdu za granicę, b) przejazdu pojazdu z miejsca jego zakupu lub odbioru na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo c) przejazdu pojazdu związanego z koniecznością dokonania jego badania technicznego lub naprawy. W sprawie nie było wiadomo, który z tych przypadków wchodził w rachubę przy dokonaniu czasowej rejestracji pojazdu.

Z samego faktu dokonania czasowej rejestracji samochodu V. (...), nr rej. (...), nie można było wyprowadzić wniosku, że z całą pewnością został on później zarejestrowany w Polsce (a w konsekwencji, że powód uiścił opłatę za wydanie karty pojazdu). Taka sytuacja – co do zasady - nie mogłaby nastąpić w przypadku, gdyby czasowa rejestracja została dokonana w celu umożliwienia wywozu pojazdu za granicę. W pozostałych przypadkach czasowej rejestracji na wniosek właściciela (przejazdu auta z miejsca jego zakupu lub odbioru na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przejazdu samochodu związanego z koniecznością dokonania jego badania technicznego lub naprawy) starosta mógłby odmówić późniejszej rejestracji samochodu choćby w sytuacji, gdyby powód nie uzyskał zaświadczenia o pozytywnym wyniku przeprowadzonego badania technicznego (art. 72 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym; co do możliwości odmowy rejestracji pojazdu pomimo jego wcześniejszej czasowej rejestracji por. też np. wyrok NSA w Warszawie z dnia 4 marca 2010 r., I OSK 728/09). Decyzja o czasowej rejestracji pojazdu nie była zatem wystarczającym dowodem dla wykazania, że powód uiścił opłatę w kwocie 500 zł za wydanie karty pojazdu.

Funkcji dowodu uiszczenia opłaty za wydanie karty pojazdu nie mogło też spełniać wezwanie do zapłaty z dnia 12 listopada 2012 r. (z faktu, że ktoś domaga się spełnienia na swoją rzecz jakiegoś świadczenia nie wynika, że przysługuje mu roszczenie wobec adresata takiego żądania).

Powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia; z tej też przyczyny powództwo podlegało oddaleniu. W takich warunkach nie było już potrzeby odnoszenia się do pozostałych, podniesionych przez pozwanego zarzutów.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. – zasądzając je od powoda. Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego.